

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **J. Č.**, zast. JUDr. Jiřím Žižkou, advokátem se sídlem Vídeňská 1, Klatovy, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 120/2005 – 57 ze dne 26. 9. 2006,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2005 čj. 1806/05-17170/Tro. Žalovaný jím zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Plzeň-Jih ze dne 14. 12. 2004 čj. 2740/2004/Pú-pú/7/2004, jímž byl zamítnut návrh na obnovu řízení ve věci komplexní pozemkové úpravy v kat. území L., pravomocně skončeného rozhodnutím Pozemkového úřadu Plzeň-Jih ze dne 24. 9. 2002 čj. 897/2002/Pú-pú-9/2002.

V žalobě stěžovatel uvedl, že komplexní pozemková úprava byla zatížena celou řadou chyb, zejména přidělením pozemku p.č. 2037 v k.ú. L. stěžovateli, když tuto úpravu stěžovatel neschválil ani nepotvrdil. Na podnět stěžovatele bylo provedeno místní šetření, při němž byla projednána stabilita pozemku p.č. 2035, prvostupňový orgán však pouze vytvořil

novou parcelu p.č. 2037, který má podle názoru stěžovatele charakter ochranného pásma. Návrh na povolení obnovy řízení stěžovatel podal na základě sdělení firmy G., s.r.o., ze dne 29. 9. 2004.

Městský soud v Praze vycházel z toho, že je třeba rozlišovat přezkumné soudní řízení, jehož předmětem by bylo rozhodnutí, jímž byl schválen návrh komplexní pozemkové úpravy v tomto katastrálním území, od přezkumného soudního řízení stran napadeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodováno o návrhu na obnovu řízení podle ust. § 62 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). V případě rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení je soud oprávněn posuzovat pouze otázku, zda byly či nebyly dány důvody pro povolení obnovy řízení podle ust. § 62 odst. 1 správního řádu. Návrh na povolení obnovy řízení podal stěžovatel dne 11. 11. 2004. Ze spisu vyplývá, že stěžovatel po vydání rozhodnutí o komplexní pozemkové úpravě uplatňoval námitky vůči návrhu a v dopise ze dne 17. 12. 2003 nesouhlasil s přidělením pozemku p.č. 2035. Dne 5. 4. 2004 pak stěžovatel zaslal pozemkovému úřadu závěrečnou zprávu o výsledcích geologicko-průzkumných prací provedených v prostoru svahů pozemků p.č. 2035 a 2037, zpracovanou firmou G., s.r.o., se žádostí, aby tato zpráva byla vzata v úvahu při pozemkových úpravách. Na tuto žádost pozemkový úřad reagoval sdělením ze dne 25. 5. 2004.

Pozemkový úřad v rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení mimo jiné uvedl, že návrh byl podán po uplynutí subjektivní lhůty stanovené v § 63 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení návrh na povolení obnovy se podává u správního orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni, ve lhůtě tří měsíců ode dne kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí; ve stejné lhůtě může správní orgán obnovu řízení nařídit. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Městský soud v Praze z uvedených podkladů dovodil, že stěžovateli byly známy skutečnosti, které považuje za důvody pro povolení obnovy řízení, nejpozději v dubnu 2004, kdy zaslal pozemkovému úřadu zprávu vypracovanou společností G., s.r.o. Návrh na povolení obnovy řízení byl však pozemkovému úřadu doručen až dne 15. 11. 2004, tedy po uplynutí zákonné subjektivní lhůty tří měsíců ode dne, kdy se o důvodech obnovy dozvěděl. Není rozhodné, že stěžovatel námitky formuloval tak, jako by řízení o komplexní pozemkové úpravě ještě nebylo skončeno. Stěžovatel nemohl dovozovat z vyjádření společnosti G., s.r.o., že teprve na jejím základě se dozvěděl, že se má jednat o ochranné pásmo a že na základě tohoto vyjádření zjistil důvody obnovy řízení. Toto vyjádření nemohlo mít vliv na posouzení důvodů pro povolení obnovy řízení, protože žádné ochranné pásmo fakticky zřízeno nebylo. Městský soud v Praze má za to, že předmětné vyjádření předložené soudu při jednání neprokazuje dodržení lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení, ani existenci nových skutečností, které nemohly být bez zavinění stěžovatele uplatněny v původním řízení.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl stěžovatel kasační stížností, v níž odkázal na důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítl, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil otázku dodržení lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení a existenci nových skutečností, které nemohly být bez jeho zavinění uplatněny v původním řízení o schválení komplexní pozemkové úpravy. Správní orgán I. stupně rozhodl ve věci pozemkových úprav dne 24. 9. 2002, rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 11. 2002. Stěžovatel se o skutečnostech zakládajících důvod obnovy dozvěděl ze zprávy společnosti G., s.r.o., ze dne 29. 9. 2004. Objektivní a subjektivní

lhůta byla zachována, neboť návrh na obnovu řízení byl podán dne 11. 11. 2004. Pokud soud uvádí, že subjektivní lhůta byla zmeškána, protože skutečnosti obsažené ve vyjádření společnosti G., s.r.o., musely být stěžovateli známy dříve, neodpovídají tato tvrzení obsahu správního spisu, jsou nesprávná a zakládají vadu řízení ovlivňující zákonnost rozhodnutí soudu a předcházející rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel má za to, že není možno absolutně oddělit rozhodnutí o schválení komplexní pozemkové úpravy a rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení, neboť stěžovatel v průběhu celého řízení o pozemkových úpravách „vystupoval aktivně“ s jediným transparentním účelem, přičemž poté, kdy řízení bylo skončeno, pokračoval „se stejnými námitkami a opravnými prostředky“. Pokud bylo v důsledku plynutí času vyjádření společnosti G., s.r.o., předloženo až v průběhu roku 2004, nelze tuto skutečnost hodnotit k tíži stěžovatele a nelze tvrdit, že by skutečnosti zakládající důvod obnovy řízení stěžovatel věděl již před vyjádřením uvedené společnosti, tedy před dnem 29. 9. 2004.

Stěžovatel dále namítl, že Městský soud v Praze se nijak nevypořádal s vadami řízení před správním orgánem. Tento soud především nezaujal stanovisko ke zřejmé nesprávnosti provedení komplexní pozemkové úpravy ve vztahu k pozemkům p.č. 2035 a 2037, přičemž stěžovatel tuto námitku vznesl v žalobě.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), kasační stížnost posoudil takto:

Podle ust. § 63 odst. 3 správního řádu se návrh na povolení obnovy řízení podává u správního orgánu uvedeného v odstavci 1 (tj. u správního orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni) ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí; ve stejné lhůtě může správní orgán obnovu řízení nařídit. Zmeškání lhůty (§ 28) nelze prominout.

V projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že dne 5. 4. 2004 zástupce stěžovatele zaslal pozemkovému úřadu závěrečnou zprávu o výsledcích geologicko-průzkumných prací provedených v prostoru svahů pozemků č. 2035 a 2037, zpracovanou společností G., s.r.o., se žádostí, aby tato zpráva byla vzata v úvahu při rozhodování o pozemkových úpravách. Městský soud v Praze proto správně dovodil, že stěžovateli byly známy skutečnosti, které považuje za důvody, pro které měla být obnova řízení povolena, nejpozději v dubnu 2004. Jestliže byl návrh na povolení obnovy řízení doručen pozemkovému úřadu dne 11. 11. 2004, stalo se tak po uplynutí tříměsíční subjektivní lhůty stanovené v ust. § 63 odst. 1 správního řádu. Správní orgán proto v souladu se zákonem návrh zamítl a Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K námitce stěžovatele ohledně zřejmých nesprávností při provádění pozemkových úprav a o vadách řízení před správním orgánem, k nimž Městský soud v Praze v napadeném rozsudku nezaujal stanovisko, Nejvyšší správní soud uvádí:

Předmětem řízení u Městského soudu v Praze bylo přezkoumání rozhodnutí správního orgánu o návrhu na obnovu řízení. Tento soud proto nemohl posuzovat tvrzené nesprávnosti a vady správního řízení, které vyústilo ve schválení návrhu komplexní pozemkové úpravy. Tyto pozemkové úpravy byly pravomocně skončeny rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 7. 11. 2002 a stěžovatel proti tomuto rozhodnutí nepodal odvolání.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

